

CARLO
COLLODI

Pinocchio

Traducere și note de Alina Sichitiu

Ilustrații de Valeria Moldovan

Corint

LIBRIS

Ce nume să-i pun?
Vreau să-i zic Pinocchio.

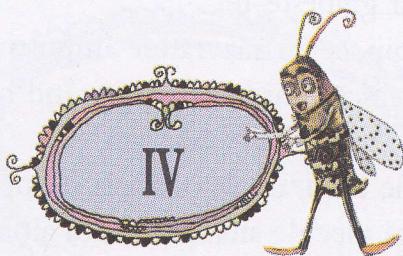
Geppetto + Pinocchio

se apere, plângea ca un vițel și, îndreptându-se spre temniță, îngăima printre sughițuri:

— Copil rău ce ești! Si când te gândești cât m-am chinuit să fac o păpușă cuminte! Dar aşa-mi trebuie dacă n-am chibzuit mai înainte.

Ce se petrecu mai apoi e o poveste de necrezut și vă voi spune-o, pe de-a-ntregul, în capitolele ce urmează.

POVESTEA LUI PINOCCHIO ȘI A GREIERULUI VORBITOR,
ÎN CARE SE VEDE CUM PE COPIII CEI RĂI ÎI PLICTISESTE
DOJANA CELOR CARE ȘTIU MAI MULTE DECÂT EI

Vă voi spune, aşadar, copii, că, în timp ce sărmanul Geppetto era dus la închisoare fără vină, neastămpăratul acela de Pinocchio, scăpat din mâinile jandarmului, o luase la sănătoasa peste câmpuri, ca să ajungă mai degrabă acasă; și alergând în goana mare, trecea peste povârnișuri înalte, peste garduri de mărăcini și gropi pline cu apă, aidoma unui ied sau iepuraș urmărit de vânători.

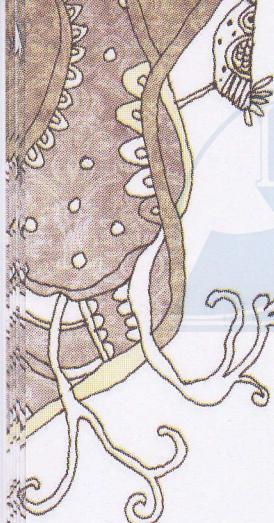
Odată ajuns în fața casei, găsi ușa dinspre drum întredeschisă. O împinse, intră înăuntru și, îndată ce trase zăvorul, se așeză pe jos, răsuflând adânc de usurare.

Bucuria îi fu însă de scurtă durată, pentru că auzi pe cineva în odaie făcând:

- Cri-cri-cri.
- Cine mă strigă? zise Pinocchio, tare înfricoșat.
- Eu.

Pinocchio se întoarse și zări un Greier mare, care se cățăra încet, tot mai sus, pe perete.

— Spune-mi, Greiere, tu cine mai ești?

— Eu sunt Greierul vorbitor și locuiesc aici de peste o sută de ani.

— Totuși, acum camera asta e a mea, spuse păpușă, aşa că, dacă vrei să-mi faci o bucurie, pleacă imediat, fără să te uiți în urmă!

— Nu voi pleca de aici, răsunse Greierul, înainte de a-ți fi spus un mare adevăr.

— Spune-l, dar grăbește-te!

— Vai de copiii ce se răzvrătesc împotriva părintilor și părăsesc, dintr-o toană, casa părintească! Nu le va fi nicicând bine pe lumea asta și, mai devreme sau mai târziu, se vor căi amarnic.

— Dă-i înainte, Greierele meu, cum socotești și după cum ți-e placul; dar eu știu că mâine, în zori de zi, vreau să plec de aici, pentru că altfel o să am soarta pe care o au toți ceilalți copii, adică or să mă dea la școală și, de voie, de nevoie, va trebui să învăț; iar eu, sincer să fiu, n-am niciun chef să învăț și-mi place mai mult să alerg după fluturi și să mă cățăr prin copaci, să prind puii de păsărele chiar în cuiburile lor.

— Sărman nătărău! Apăi, nu știi că, de faci aşa, vei deveni un măgar de toată frumusețea când vei fi mare și toți își vor bate joc de tine?

— Ia mai tac, Greiere rău, piază rea! strigă Pinocchio.

Dar Greierul, răbdător și înțelept din fire, în loc să-i ia în nume de rău o asemenea obrăznicie, continuă pe același ton:

— Și dacă nu-ți place să mergi la școală, de ce nu înveți măcar o meserie, să poti să-ți căștigi o bucătă de pâine?

— Chiar vrei să-ți spun de ce? răsunse Pinocchio, începând să-și piardă răbdarea. Dintre toate meseriile din lume, nu-i decât una care să-mi placă într-addevăr.

— Și care ar fi această meserie?

— Păi, să mănânc, să beau, să dorm, să mă distrez și să duc, de dimineață până seara, o viață de hoinar.

— De obicei, continuă Greierul vorbitor cu aceeași seninătate, toți cei care fac meseria asta sfârșesc la spital sau în temniță.

— Ia fii atent, Greiere rău, piază rea... că de mă înfurii, e vai de tine!

— Sărmane Pinocchio, chiar mi-e milă de tine!

— Și, mă rog, de ce ți-e milă de mine?

— Pentru că ești doar o păpușă și, ceea ce e mai rău, pentru că ai cap de lemn.

La cuvintele acestea, Pinocchio sări ca ars, mâniat tare, și luând de pe masă un ciocan de lemn îl aruncă cu putere spre Greierul vorbitor.

Poate nici nu credea că o să-l lovească; dar, din nenorocire, îl nimeri de-a dreptul în cap, aşa încât bietul Greier abia mai găsi putere să îngăime un cri-cri-cri, după care rămase acolo, strivit și lipit de perete.

De faci aşa,
vei deveni un măgar
de toată frumusetea
când vei fi mare!

Și pentru că se zvârcolea ca un șarpe, opintindu-se din răsputeri să scape din ghearele pescarului verde, acesta din urmă luă un fir de trestie și, după ce îl legă de mâini și de picioare ca pe un salam, îl aruncă în fundul ligheanului, îngă ceilalți pești.

Scoase apoi un vas mare de lemn plin cu faină și se spucă să dea prin faină toți peștii aceia. Și pe măsură ce îi tăvălea, îi arunca în tigaie, să-i frigă. Cei dintâi care dansară în uleiul încins fură bieții barbuni și morunașii, apoi veni rândul barilor, urmară chefalii,

apoi solele și scrumbiile, iar apoi îi veni rândul lui Pinocchio. Văzându-se așa de aproape de moarte (și încă ce moarte urâtă!), acesta fu cuprins de așa un tremur și de așa o spaimă, că nu mai avea nici glas, nici suflare ca să cersească îndurare.

Sărmanul de el se ruga din priviri! Dar pescarul cel verde, fără să-l ia în seamă, îl tăvăli de cinci, șase ori prin faină, acoperindu-l bine din cap până-n picioare, încât părea o păpușă de ghips.

Apoi îl luă de cap și...

PINOCCHIO SE ÎNTOARCE LA CASA ZÂNEI, CARE ÎI PROMITE CĂ A DOUA ZI NU VA MAI FI PĂPUŞĂ, CI VA DEVENI BĂIAT. MASĂ MARE ȘI CAFEA CU LAPTE, PENTRU A SĂRBĂTORI ACEST MARE EVENIMENT

Când pescarul era gata să-l arunce pe Pinocchio în tigaiet, în grotă intră un câine mare și lacom, atras de miroslul puternic al cărnii fripte.

— Ieși afară! îi strigă pescarul amenințător, continuând să țină în mâna păpușă dată prin faină.

Dar bietului câine îi era o foame de lup, aşa că scheuna și dădea din coadă, părând să spune:

— Dă-mi o înghițitură și te las în pace!

— Ieși afară, când îți spun! îi zise iar pescarul și întinse piciorul să-l lovească.

Dar câinele nu e obișnuit să se lase dus de nas când îi e foame cu adevărat, aşa că se întoarce mărâind la pescar, arătându-și colții însăspăimântători.

În acea clipă, în grotă se auzi un glăscior stins:

— Salvează-mă, Alidoro! Dacă tu nu mă salvezi, sunt fript!

Câinele recunoșcu pe dată glasul lui Pinocchio și își dădu seama, cu uimire, că glăsciorul ieșise din bucată aceea dată prin faină, pe care o ținea pescarul în mâna.

Și ce credeți că făcu? Cu un salt puternic, se desprinse de la pământ, apucă bucată aceea dată prin faină, ținând-o ușor cu dinții, și ieși în goană, iute ca fulgerul, din grotă.